

Evanghelia după Matei

Capitolul 8

8:1-34 Manifestarea autorității lui Isus și răspunsul credinței

Din cap.8 intrăm într-o nouă secțiune. Această secțiune urmează tiparul secțiunii precedente: începe cu o parte narativă (8:1-9:35) și apoi se încheie cu un discurs (10:1-42), discurs urmat de expresia cheie care pare să delimiteze secțiunile din Evanghelie (11:1). Secțiunea pare să aibă două teme majore:

- Puterea sau autoritatea lui Isus
- și răspunsul oamenilor la această autoritate (credință versus contestare).

Mântuitorul rostește predica de pe munte și mulțimile sunt uimite de PUTEREA sau AUTORITATEA SA. Isus era FIUL lui DUMNEZEU și din El emanau dumnezeirea însăși și autoritatea pe care o însoțea. Vom analiza pe rând tablourile ce compun cap. 8 și vom analiza problematica autorității lui Isus și a credinței umane, precum și diversele alte teme spre care ne va conduce textul inspirat.

8:1-4 – Vindecarea unui lepros

Isus coboară de pe munte în mulțime și vindecă un lepros. Ce tablou minunat. Isus nu rămâne pe munte, ci coboară. El nu este un teolog care rămâne în sfere înalte, în turnul său de fildeş și care stă departe de suferințele și problemele oamenilor. Nu! Teologia lui Isus e cerească, și Isus era cerul pe pământ, dar Isus a venit să slujească, să se apropie de labirintele leproase a unor suflete decăzute. El este teologul care slujește, care intră în mocirla existenței noastre ajutându-ne. El nu este un mare învățat și filosof care meditează toată ziua și impresionează prin discursuri fascinante. El este teologul care păstorește, care slujește. El nu este desăvârșit doar în predicare, dar și în practica slujirii. Aviz șoarecilor de bibliotecă. Un teolog autentic păstorește sufletele pierdute, bolnave și rătăcite. Cine se refugiază în studiu și scrie o mulțime de cărți extraordinare, dar nu stă printre oameni nu se face părtaș suferințelor lor, nu se face vulnerabil în interacțiunea cu personalitățile dificile e departe de a urma modelul cristic. Isus a venit să slujească. El trăia printre oameni, în mijlocul pericolelor aduse de interacțiunea cu inimile bolnave și răzvrătite ale oamenilor. Acesta este modelul teologului autentic. Alt model nu există. Noi putem inventa un alt model, dar el nu este aprobat de cer. De aceea iată, o mare întrebare: cât timp petreci printre cărți și cât timp printre oameni? Dacă nu e un echilibru, atunci e o problemă.

Leprosul rezonează la autoritatea lui Isus. Doamne, dacă vrei, TU **POTI!** Autoritatea și puterea lui Isus se revelaseră atât de clar prin rostirea predicii de pe munte, încât leprosul nu pune la îndoială că Hristos POATE. Singura sa întrebare este dacă Hristos VREA? În același timp leprosul speră că Hristos vrea. Autoritatea și puterea divină a lui Isus nu ÎNSPĂIMÂNTĂ,

nu îndepărtează pe oamenii păcătoși, ci în mod paradoxal ÎI ATRAGE. Predica de pe munte a fost un discurs în care ADEVĂRUL a desconspirat minciuna în care ei trăiau. Discursul a fost DIRECT ȘI MUSTRĂTOR. Discursul a lovit în ce aveau ei mai scump: idolul neprihănirii lor personale. Cu toate acestea, autoritatea lui Isus nu îi îndepărtează, ci îi atrage către EL. CUM a rostit Isus predica de pe munte? Isus a fost ferm și a rostit-o cu autoritate. Dar oare cu câtă MILĂ, cu câtă dragoste și cu cât har a rostit-o astfel încât cel mai marginalizat din societate (leprosul) este ATRAS de ISUS?

Predica de pe munte a fost rostită pentru a ne recunoaște statutul de păcătoși. Lepra era un simbol al păcatului. Nu e întâmplător că tocmai un lepros este vindecat după rostirea predicii. Dar predica de pe munte oferă și soluția: caută și vei găsi, cere și ți se va da. Capitolul 8 începe cu două cereri care capătă răspuns. În capitolul 9 vor continua astfel de cereri. Și e extraordinar în aceste capitole că ORICINE cere capătă, și TOȚI cei care caută, găsesc! Aceste tablouri dezvoltă și ilustrează punerea în aplicare a SOLUȚIEI predicii de pe munte. Această SOLUȚIE este exemplificată prin aceste tablouri. LEPROSUL nu fuge de Isus după rostirea predicii de pe munte, ci fuge la ISUS și caută SOLUȚIA în ISUS. Cel care le-a arătat problema (ISUS) era și soluția la problema lor. În ISUS era harul de care ei aveau nevoie.

Ce minunat este răspunsul lui Isus: DA, VREAU să fii curățit!!! El poate și El vrea. Aici este temelia vindecării noastre. De aici pornește totul. El POATE și EL VREA, de aceea să cerem ca să căpătăm, să batem ca să ni se răspundă. Hristos își manifestă puterea mai întâi în domeniul vizibil al bolilor fizice. Dar apoi pasajul ne îndreaptă atenția asupra lumilor spirituale și asupra bolilor spirituale. La fel cum Hristos poate și vrea să vindece orice boală fizică, El poate și vrea să vindece orice boală spirituală. Dacă în prezent în domeniul bolilor fizice, El de multe ori nu vrea să fim vindecați, în domeniul vindecării bolilor noastre sufletești EL VREA cu siguranță! În acest domeniu putem fi 100% siguri de voia Sa! În acest domeniu, ORICE vom cere vom căpăta! Am comentat în predica de pe munte că cel mai adesea vindecarea nu se va face într-o clipă, ci într-un proces dureros asistat cu grijă de Duhul Sfânt. Dar EL POATE și VREA să ne vindece! Ce veste minunată!

Isus se atinge de lepros. Ce imagine superbă. El se atinge fără să fie infectat de lepră, ci atingerea Sa curățește lepra de pe cel bolnav. Noi suntem chemați să umblăm în lume, iar Hristos ne asigură protecția Sa. El ne trimite în lume și ne promite că ne va proteja de spiritul lumii și că Cel ce este în noi este mai mare decât lumea. Da, vom face multe greșeli în lume, dar ca mod de viață și ca proces vom învinge spiritul veacului și ne vom păstra curați. Puterea lui Isus are capacitatea să se apropie de LUME și SĂ o VINDECE fără a fi întinată de spiritul ei. Cu această putere au fost trimiși apostolii către toate Neamurile ca să facă ucenici. Cu siguranță că urmând exemplul lui Isus, trebuie să ne aducem aminte că noi nu suntem Isus și că urmăm doar ÎN MIC exemplul Lui.

Isus îi poruncește leprosului să nu spună nimănui. Din context reiese totuși că trebuie să spună preoților. Isus dă un test al ascultării leprosului. De asemenea, El nu dorește o reclamă

doar ca vindecător care să eclipseze mesajul Său. De asemenea, El vrea să transmită un mesaj preoților: *ca mărturie pentru ei*. În cele din urmă predica de pe munte condamnă autoritățile religioase ale vremii. Acum Isus își arată respectul față de aceste autorități și față de autoritatea Vechiului Legământ. Isus, autoritatea supremă, respectă autoritatea Vechiului Legământ și pozițiile de autoritate din poporul lui Dumnezeu. El îl trimite pe lepros să împlinească ce spunea Legea cu privire la cel curățit de lepră (vezi legea despre curățirea de lepră din Levitic). Isus condamnă în cele din urmă teologia falsă a autorităților și nu autoritățile în sine. El nu vine să schimbe ordinea din poporul lui Dumnezeu. El vine cu autoritatea Sa nu ca să dărâme, ci ca SĂ VINDECE. Și oferta VINDECĂRII SALE este pentru toți: de la cel care se află la marginea societății (leprosul), până la cel din vârful societății (preoții de la Templu). Isus, autoritatea supremă nu se află în război cu autoritățile pământești din poporul lui Dumnezeu, ci cu teologia lor falsă și cu lumile spirituale care le robeau. Cât despre autorități, le respectă și le oferă șansa vindecării. El nu vine să înființeze un nou partid și să câștige puterea. El vine cu PUTERE ca să vindece!

Vindecarea începe de la marginea societății, și mesajul este transmis de la baza piramidei (leprosul) către vârf (preoții). Leprosul vindecat este chemat să respecte autoritățile puse de Dumnezeu și să le transmită discret (de jos în sus) mesajul ofertei vindecării. Această imagine adună esența strategiei divine cu privire la Biserica locală aplicată societăților dintre Neamuri. Biserica locală nu este chemată să schimbe structurile de autoritate din societate, să preia puterea și să influențeze societatea de sus în jos. Biserica este o mână de leproși vindecați care trebuie să își depună discret mărturia în structurile de autoritate deja existente. Ce frumos ilustrează acest principiu sfânt epistolele din Noul Testament. Credincioșii sunt chemați să rămână în starea în care a fost chemați, să respecte structurile de autoritate din societate, și acolo unde sunt să influențeze prin strategia discretă de a fi sare și lumină față de oameni. Este strategia lui Isus de a fi om printre oameni, de a refuza schimbarea ordinii deja stabilite în societate de Dumnezeu. Isus nu propune nici calea revoluției, nici calea politicii, nici calea legislativă. Oare nu putea prelua El conducerea țării și să dea legi drepte și o direcție clară de sus în jos? Isus se află între cele două legăminte. El respectă Vechiul Legământ, dar deja Îl inaugurează pe cel nou. Dar ar părea mai simplu și mai eficient dacă am schimba societatea de sus în jos? Oare? Dumnezeu ne cheamă să trăim prin credință și să ne încredem în eficiența strategiei sale care are în vedere lupta cu lumile spirituale din văzduh. De la Constatin cel Mare încoace Biserica este sedusă de influențarea societății de sus în jos. Așa se explică și ineficiența ei. Mântuitorul nu s-a dus să ia puterea preoților de la templu și să exercite o influență de sus în jos. El a umblat printre oameni, a vindecat leproși pe care i-a chemat să își depună discret mărturia în cadrul orânduirilor deja existente. Biserica este însă mereu sedusă de exercitarea influenței de sus în jos. Dar nu este strategia lui Isus. Și dacă nu este strategia lui Isus, ea nu este însoțită de puterea Lui. Și doar puterea Lui poate câștiga bătălia din văzduh! Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva domniilor și căpeteniilor. Nu regimurile ostile creștinismului, nu dialectele necunoscute, nu legislația țărilor, nu statul, nu ideile filosofice și științifice, împiedică ducerea Evangheliei la marginea pământului. Ci lumile spirituale spre care ne va îndrepta atenția și

capitolul 8. Noi nu ne putem lupta cu lumile spirituale. Doar puterea lui Isus le poate birui. Dar puterea Sa se manifestă prin noi, doar dacă umblăm în căile Lui. A umbla în căile Lui înseamnă a respecta și strategia preoției date de El bisericii: încolo, fiecare să rămână CU DUMNEZEU în starea în care fost chemat....

Hristos poate și Hristos vrea. Și este gata să-și exercite autoritatea pentru vindecarea ORICĂRUI om. El nu întoarce spatele nici leprosului, nici unor autorități apostate. Întregii societăți iudaice i se oferă harul vindecării. Hristos POATE și El VREA. Atunci ce lipsește? Care este elementul care trebuie să întregască triumghiului harului? Care este partea umană? Următorul tablou ne descoperă al treilea element: credința! Omul nu poate veni cu meritele sale, căci nu le are. Omul nu poate veni cu voința sa de a face binele, căci această voință nu are nici o șansă în fața firii pământești și a lumilor demonice. Leprosul nu a ascultat predica de pe munte și apoi s-a dus să se vindece singur. El a venit la Isus. Harul vindecării era ÎN ISUS, și nu în sine. Atunci dacă nu meritele omului, dacă nu puterea sa de a se schimba sunt elementul așteptat, atunci care este acesta? Cum am mai spus: CREDINȚA!

8:1-13 – Vindecarea robului unui sutaș

Sutașul este dintre Neamuri, cel mai probabil roman. În primul tablou am văzut că harul este disponibil pentru ORICINE din Israel, de la lepros până la preoții de la Templu. Dar când Isus a promis în predica de pe munte: ORICINE cere capătă, a avut în vedere doar pe Israel sau și pe Neamuri?

Tema Neamurilor este o temă cheie în Evanghelie. Matei nu așteaptă prea mult răspunsul la această întrebare, și prin acest tablou ne arată că harul este LA FEL DE DISPONIBIL și pentru Neamuri, iar Isus confirmă acest lucru cu vorbele Sale:

- *Adevărat vă spun că nici în Israel nu am găsit o CREDINȚĂ așa de mare.*
- *Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus, și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor,*
- *Iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților.*

Isus punctează câteva lucruri fundamentale cu privire la credință în relație cu Neamurile și Israel:

- CREDINȚA în El este SINGURUL lucru necesar și suficient pentru vindecare și MÂNTUIRE.
- Nu apartenența etnică sau religioasă, ci doar CREDINȚA este lucrul care operează mântuirea și întregeste triumghiului harului care începe cu Hristos poate și Hristos vrea.

- Această CREDINȚĂ poate fi exercitată și de Neamuri.
- Neamurile, care nu sunt atât de mult ca Israel sub robia religiozității false și a neprihănirii personale, au mai mare disponibilitate de a crede în ISUS.
- Mântuirea obținută de Neamuri prin CREDINȚA în ISUS este aceeași mântuire oferită lui Israel: neamurile care cred în Isus vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în împărăția lui Dumnezeu. Nu vor sta la o altă masă, nu vor primi o mântuire și o răsplătire mai mică.
- Fiii Împărăției, nu vor fi mântuiți în virtutea faptului că sunt din poporul sfânt. Dacă nu cred în Isus, ei vor fi aruncați în pedeapsa eternă.
- Deci DOAR credința în Isus întregeste triunghiului harului, și această credință este suficientă și indispensabilă pentru ORICINE atât Iudeu cât și dintre Neamuri.

De ce a strălucit așa de mult credința sutașului? De ce a strălucit mai mult decât credința leproșului? De ce a fost așa de mare încât însuși Isus a fost MIRAT și a LĂUDAT această credință. Iată câteva posibile motive:

- Sutașul era dintre Neamuri. El avea mai puține resurse decât cei din Israel, și totuși a exercitat o credință mai mare ca cei din Israel. Deși i s-a da mai puțin, a rodit mai mult!
- Sutașul nu cere pentru sine, ci pentru altul, care nu este un membru apropiat din familie, ci un rob. Sutașul nu face o cerere motivată de o disperare legată de o nevoie foarte personală. Sutașul exercită credință spre binele altuia. Este o credință altruistă, împodobită de principala roadă a credinței autentice: dragostea.
- Sutașul nu se consideră vrednic ca Isus să intre în casa sa. Cei din Israel nu au această problemă, căci se cred mai buni. Sutașul acceptă adevărul despre sine și nu SE VEDE VREDNIC. Cu toate acestea CREDE că ISUS vrea să vindece pe cei nevrednici. Este una să crezi în primirea vindecării când te vezi cu ceva merite, iar alta să crezi același lucru când vezi că de fapt nu ai nici un merit. Credința sutașului acceptă adevărul despre sine (lipsa meritelor) și este ancorată DOAR în harul și îndurarea divină!
- Sutașul crede că Isus POATE vindeca de la distanță. În vremea de atunci era musai ca vindecătorul să intre în contact cu cel bolnav. Gândiți-vă la așteptările lui Naaman: credeam că se va înfățișa el însuși înaintea mea, că va pune mâna pe rană, că va chema Numele Domnului... Sutașul vede în Isus mai mult decât un OM, mai mult decât un om cu darul vindecării. El îl vede CUMVA deasupra

lumilor îngerilor. El îl vede ca având autoritate peste ÎNGERI și capabil să poruncească prin cuvântul Său îngerilor să-i împlinească voia!

Isus îi spune: făcă-se după credința ta! Harul și puterea Sa sunt nelimitate. Credința noastră este vasul prin care harul și puterea Sa nelimitată se revarsă limitat pe pământ. Cu cât credința e mai mare, cu atât se poate revărsa o mai mare putere de har. CREDINȚA este tot ce ni se cere și singura noastră parte. CREDINȚA va accesa harul divin care va opera în viața noastră vindecarea, schimbarea, împlinirea voii divine, rodirea spre desăvârșire. Pe baza credinței, Isus va trăi în noi și ne va da și puterea și înfăptuirea. Credința e o taină. Este ceea ce caută Dumnezeu la noi. Nu avem nici merite, nici neprihănire, nici puterea de a face voia Sa. Israel încerca să vină la Dumnezeu cu propria sa neprihănire. Dar Dumnezeu căuta la Israel credința. Neprihănirea lor îi împiedica să exercite o credință autentică în Hristos. Am dezvoltat puțin tema credinței când am comentat fericirile. Nu avem nimic în sine cu care să impresionăm pe Domnul căci suntem vrednici de moarte prin păcătoșenia noastră. Dar cu toate acestea, disponibilitatea de a crede, de a merge pe mâna lui Dumnezeu în pofida evidențelor vizibile potrivnice este un lucru pe care Dumnezeu îl caută, care îi trezește mirarea, care Îl impresionează și pe care îl laudă și apoi îl răsplătește cu o generozitate vrednică de Dumnezeu! Bătălia noastră nu este bătălia neprihănirii în sensul de a deveni prin noi înșine mai buni pentru a-l impresiona pe Domnul, ci bătălia CREDINȚEI. Și dacă această credință e autentică ea va opera în noi schimbarea mult mai mult decât reușim noi din zbaterele voinței proprii.

8:14-15 Vindecarea soacrei lui Petru

Isus vindecă un lepros, robul unui sutaș dintre neamuri, și acum vindecă o femeie. Nu e timp să vorbim de poziția femeii în societate, atât în cea iudaică, cât și în cea păgână. Istoric vorbind, Isus are un rol cheie pentru reabilitarea femeii în societate. Isus SE ATINGE de lepros, dar SE ATINGE și de soacra lui Petru. Ce altceva nou aduce acest tablou?

Matei nu mai insistă pe partea umană (credința) căci nu este menționată nici o cerere din partea vreunui om. Hristos confirmă faptul că vrea și poate. Elementul de noutate este dat de REACȚIA celui vindecat DUPĂ vindecare:

- *Apoi ea s-a sculat și a început să-I slujească.*

Iar Isus nu a oprit-o, căci aceasta era normalitatea; ca cel vindecat să își slujească Salvatorul, ca cel vindecat să își slujească Creatorul. Ca să capeți vindecare trebuie să te așezi prin credință sub autoritatea lui Hristos. Dar ce faci DUPĂ ce ești vindecat? Și ce așteptări are Isus la tine după ce te-a vindecat? Tabloul ne sugerează răspunsul care va fi apoi detaliat de următoarele tablouri: să RĂMÂI sub autoritatea lui Isus și să îi slujești!

8:16-17 Exorcizări, vindecări și împlinirea Scripturilor

Sunt aduse în prim plan lumile demonice, lumile spirituale. Isus a vindecat până acum un lepros, un slăbănog și o femeie cuprinsă de friguri. El și-a arătat autoritatea peste BOLILE fizice. Acum își arată autoritatea peste LUMILE DEMONICE. Nu este timp să dezvoltăm subiectul dar orice boală fizică este legată cumva de lumile spirituale. Căci, boala fizică este consecința păcatului, și acolo unde este vorba de păcate și consecințele acestuia, sunt prezente și lumile spirituale care au invadat creația prin PĂCAT. Și dacă uneori o boală este consecința directă a unui păcat (vezi lepra lui Ghehazi), când nu este o pedeapsă divină, ea rămâne consecința MĂCAR a păcatului adamic care a adus suferința și imperfecțiunea în creație. Și chiar când boala este o încercare a celui mai neprihănit om, tot sunt implicate lumile spirituale (vezi cazul lui Iov: Satana a lovit pe Iov cu o boală grea...). Deci fără să cădem în extrema de a da mai multă atenție lumilor spirituale decât le dă Scriptura și de a ne aventura într-un exorcism iresponsabil (exorcizăm tot ce mișcă și are suflare..), e bine de știut că Scriptura ne oferă un tablou complex al ființei umane. Componentele biologice, psihologice și spirituale sunt foarte strâns legate între ele și trebuie luate SIMULTAN în considerare.

Isus își exercită autoritatea asupra lumilor spirituale. Dar e mai mult decât atât. Isus își exercită această autoritate în contextul ELIBERĂRII ființei umane. El nu arată pur și simplu că este MAI PUTERNIC ca demonii, ci că poate elibera ființa umană de sub autoritatea demonilor. Dar demonii au această autoritate DIN PRICINA PĂCATULUI. Pe ce bază își exercită Hristos autoritatea Sa pentru a elibera pe om de sub lumile întunericului? Sutașul nu era VREDNIC, căci era păcătos. Cum soluționează autoritatea lui Isus problema PĂCATULUI, cel care a adus bolile în lume și a dat lumilor spirituale drept de stăpânire peste LUME?

Vechiul Legământ propunea ca soluție JERTFA. Leprosul vindecat de lepră trebuia să meargă la Templu să aducă jertfă. Isus validează JERTFA ca soluție pentru păcat și îl trimite pe lepros la Templu. Dar pe ceilalți nu îi mai trimite la Templu: unde este JERTFA în cazul celorlați? Și aici Matei, inspirat, explică misterul aducând versetul din Isaia 53: *El a luat asupra Lui neputințele și bolile noastre.*

În lumina morții lui Isus pe cruce, Matei privește vindecările din timpul vieții lui Isus altfel. El înțelege că Isus nu trecea cu vederea păcatelor celor nevrednici și nu exercita un har ieftin, ci își asuma VINA fiecăruia care avea să primească vindecarea. Cel vindecat pleca liniștit acasă, dar ISUS își asuma în dreptul Său păcatele celui vindecat, păcate pe care avea să le poarte și să le ispășească în trupul Său pe lemn. Matei operează din nou cu o altă viziune asupra împlinirii profețiilor. Isaia 53 se împlinește efectiv pe CRUCE, dar Matei vede profeția deja împlinindu-se atunci când ISUS manifestă harul vindecării peste cei păcătoși. În acele clipe Isus ÎȘI ASUMA CONȘTIENT rolul de JERTFĂ, și prin această asumare CONȘTIENTĂ EL DEJA împlinea Isaia 53!

Matei mai insistă pe un lucru: El, prin **CUVÂNTUL LUI**, a scos duhurile necurate și a tămăduit.... Deși uneori era implicată și atingerea, puterea lui Isus se manifesta prin ROSTIREA EFECTIVĂ, prin CUVÂNT? Oare de ce? De ce nu opera vindecările doar prin atingere sau doar prin rugăciune în gând. De ce era mai mereu implicată ROSTIREA cu voce TARE? Iată două posibile motive:

- Isus își demonstra dumnezeirea. El era Creatorul, același Creator descris în Genesa 1. Or, în Genesa 1, creația a fost adusă în ființă prin CUVÂNT. Acum, aceeași creație era RĂSCUMPĂRATĂ prin CUVÂNT. Cel care a creat lumea prin Cuvânt își exercita autoritatea asupra Creației în Fiul Său tot prin CUVÂNT. Isus intenționa această paralelă cu Genesa cap.1, căci El vroia să demonstreze că este Fiul lui Dumnezeu, prin care au fost făcute toate lucrurile! De data aceasta Fiul a venit să răscumpere și să restaureze creația. Fiul, pentru a-și demonstra autoritatea Își va exercita autoritatea asupra TOT ce există: asupra bolilor, demonilor, mării, iertării păcatelor, morții însăși... Isus își manifesta printre ei autoritatea de Dumnezeu, de CREATOR. Și întreaga creație s-a plecat înaintea Creatorului, dar vom vedea că la fel ca în Genesa, omului i se dă libertatea să sfideze această Autoritate. Capitolele 8 și 9 trebuie înțelese în lumina Genezei 1-3. Vom mai reveni la această paralelă.
- Isus respectă legitățile spirituale din războiul spiritual, și oferă un model viitoarei Bisericii. ROSTIREA cu VOCE tare este o armă obligatorie în războiul spiritual și în împlinirea mandatului Bisericii. Proclamarea Cuvântului, a Evangheliei este vârful de lance în lupta spirituală. Cartea Fapte insistă pe această dimensiune. E adevărat că proclamarea este vârful icebergului, a lăncii Bisericii și că în spate este întruparea, unitatea, rugăciunea, dar fără VÂRF ascuțit ce eficiență are o lance în război. Isus, prin modelul Său, atrăgea atenția asupra importanței ROSTIRII cu voce tare a ADEVĂRULUI în războiul spiritual de pe pământ. Căci lupta lui Isus nu era cu oamenii sau cu fariseii, ci cu lumile spirituale care domneau peste inimile și viețile oamenilor!

Matei mai subliniază că Isus vindecă TOATE bolile. Nu există tip de boală care să nu poată fi vindecată de Isus. Acest adevăr este valabil și în domeniul fizic și în cel spiritual.

8:18-22 Cum să urmăm pe Isus

Tabloul vindecării lui Isus pune în discuție ce se așteaptă de la om DUPĂ ce este vindecat de Isus. Tabloul cu vindecarea soacrei lui Petru ne sugerează răspunsul: cel vindecat prin autoritatea lui Isus este chemat să rămână sub autoritatea lui Isus. Dar ce înseamnă acest lucru? În cele din urmă cine nu ar vrea să rămână sub autoritatea Celui care vindecă toate bolile

și are putere peste toate lumile spirituale? Ai parte de protecție, ai parte și de glorie? Cine nu ar vrea să aibă un prieten care are puterea să rezolve toate problemele?

De aceea multe noroade erau împrejurul Său. Oamenii vroiau să Îl urmeze. Dar Isus a poruncit să treacă de cealaltă parte și să se despartă de noroadele care veneau după El. Oamenii doresc să Îl urmeze, dar Isus nu vrea acest lucru. De ce? Întrebarea devine și mai clară atunci când Isus REFUZĂ un om din mulțime care vrea să facă parte din ucenicii Lui. De ce refuză Isus? De ce este așa de categoric?

Isus știe că oamenii nu au înțeles în ÎNTREGIME autoritatea Sa. Oamenii au văzut doar o FAȚETĂ a autorității Sale, și de aceea Îl urmează fără să știe de fapt ce-i așteaptă. Isus este fidel adevărului. El vrea ca oamenii să știe de la ÎNCEPUT ce înseamnă a-L urma. El nu vrea ca oamenii să Îl urmeze în virtutea unor așteptări false. El este ONEST cu ei și vrea ca ei să înțeleagă în totalitate ce înseamnă autoritatea Sa. Isus și-a manifestat până acum autoritatea pentru a VINDECA și rezolva problemele oamenilor. Însă El își va manifesta această autoritate și ASUPRA vieților lor, și aici e marea pricină de poticnice a ființei umane. Să analizăm dialogul cu cei doi oameni.

Un cărturar se apropie de El și-I spune: Învățătorule, vreau să te urmez ORI UNDE vei merge! E adevărat că a-L urma pe Isus înseamnă a-L urma oriunde merge El. Dar ce așteptări avea acest cărturar? El a văzut lângă Isus un loc LINIȘTIT, un LOC CĂLDUȚ unde ești protejat, unde ți se rezolvă problemele unde te bucuri de slava de care se bucură Isus, unde poți vedea lucruri extraordinare (cine nu ar vrea să asiste la o minune?), unde poți învăța lucruri minunate! Cine NU AR FI VRUT să Îl urmeze pe Isus?

Dar ce NU ȘTIA cărturarul? Cărturarul vedea în Isus un Învățător. El nu știa că Isus este mai mult decât un Învățător. Un învățător are o autoritate peste discipolii săi, dar o autoritate limitată pe care și-o poate exercita doar asupra unor zone din viața lor. Dar Isus era FIUL, AUTORITATEA ABSOLUTĂ care avea să-și exercite autoritatea asupra ÎNTREGII vieți a omului și asupra celor mai ascunse, adânci și intime zone ale sufletului, asupra viselor și dorințelor celor mai ascunse, asupra gândurilor, sentimentelor, asupra fiecărui domeniu al existenței.

De asemenea, cărturarul nu știa UNDE va umbla Isus. E ușor să spui unui Isus care vindecă, scoate demonii și este ovaționat de mulțime: te voi urma oriunde vei merge! Dar poți spune același lucru unui Isus care este respins, care este vândut de Iuda, care este cuprins de o tulburare ca de moarte în Ghetsimani, care merge pe via Dolorosa, care este răstignit pe o cruce. A-l urma pe ISUS oriunde merge El înseamnă a trece (în mic desigur) prin toate tipurile de experiențe prin care a trecut El. Și vor fi și experiențe de dorit (când vindeci un suflet rănit prin puterea Evangheliei), dar și experiențe dureroase (când ești tulburat în Ghestimani). Dar Isus nu își împarte viața Sa în momente liniștite și momente mai puțin liniștite. Iată ce răspunde El:

- *Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului nu are unde-Și odihni capul.*

Oare la ce se referea Isus? Oare Isus nu a avut o casă în care a locuit până la 30 de ani? Oare acum nu dormea nopțile? Oare nu dormea uneori chiar în case? La ce se referă expresia: ***nu are unde-Și odihni capul?*** Isus dormea pe corabie. Deci textul nu se referă la odihna fizică. Atunci la ce se referă? Oare Isus nu avea și momente mai liniștite în lupta spirituală? Matei ne spune că diavolul l-a lăsat până la o vreme. De asemenea, nu putem compara tulburarea din Ghetsimani cum liniștea din inima lui Isus de pe muntele schimbării la Față. Deci, în lupta spirituală și Isus se confrunta cu momente extrem de INTENSE (cele 40 de zile de ispitire, Ghetsimani), și cu momente mai liniștite (când l-au slujit îngerii în pustie, la schimbarea la Față, când stătea de vorbă cu copiii etc.). Avea parte de necazuri, dar și de mângâieri. Avea parte de atacuri intense, dar și de atacuri mai puțin intense. Atunci la ce se referă când spune că Fiul Omului nu are (nici măcar o secundă am putea interpreta noi) unde-Și odihni capul? La ce ODIHNĂ se referea El?

Cred că la odihna și confortul pe care le căuta pe acest pământ cărturarul. Isus era în PLIN război, în război permanent. El a venit să nimicească lucrările diavolului. Pământul nu era deci un loc minunat și liniștit unde să își caute confortul și să își împlinească visele. Pământul era pentru Isus un teatru de război. Era teritoriul stăpânit de INAMIC. El, FIUL Creatorului, venea să REVENDICE creația din mâinile vrăjmașului. Și în acest război deși erau momente mai liniștite NU ERAU PAUZE. Isus era mereu ținta vrăjmașului. Momentele mai liniștite erau momentele în care cel rău plănuia un nou atac. Momentele mai liniștite erau momentele prin care Cel rău urmărea să îl facă să se relaxeze, să lase garda jos, să uite de război, să scadă în vigilența spirituală. Din acest punct de vedere, Isus nu avea momente de odihnă, de relaxare. Era într-o permanentă VIGILENȚĂ spirituală. Și când dormea, și când mânca, și când mergea la o nuntă, EL ERA ÎN RĂZBOI, știind că vrăjmașul poate ataca oricând. Atacul nu trebuia să îl ia prin surprindere. Isus nu putea pur și simplu să ÎMBRĂȚIȘEZE perioadele de liniște și pace și astfel să își iasă din formă, din poziția de luptă, din vigilența spirituală a celui gata să piardă tot și să înfrunte orice tip de suferință. De asemenea, viața Sa era plină de confruntări cu lumile spirituale, și sufletul Său era hăituit în fel și chip de ispitele diavolului. Bătălia era în INTERIOR. Bătălia a devenit vizibilă în săptămâna patimilor, dar ea începuse de la nașterea Sa. De asemenea în acest război, pentru a birui, Isus trebuia să urmeze în mod desăvârșit agenda Tatălui. El nu avea propria Sa agendă, nu-și permitea luxul propriilor sale vise, dorințe, propriul Său confort. Mâncarea Sa era voia Tatălui care însemna să fie DISPONIBIL mereu să meargă ORIUNDE îi porunca Tatăl pentru A SLUJI, pentru a lua cu asalt lumile ostile ale întunericului. Din acest punct de vedere, El nu avea UNDE să își pună capul pe acest pământ. Era în mod desăvârșit un STRĂIN și CĂLĂTOR căci doar așa putea birui. El nu Își putea alipi inima de nimic pământesc căci ar fi fost folosit împotriva Sa în acest război. Toate gândurile de mai sus creionează o atitudine interioară a ostașului din armata Domnului, precum și locurile extrem de dificile în care

ajungi din pricina războiului spiritual. Metafora războiului ne ajută să înțelegem de ce Fiul omului nu își putea odihni DELOC capul pe acest pământ:

- Era în război permanent.
- Trebuie să fie mereu în VEGHERE.
- Războiul presupune adesea momente de cumplit disconfort.

Deci cel care iubește pacea și liniștea, cel care fuge de probleme, cel care caută relaxarea, cel care nu vrea să deranjeze și nu vrea să fie deranjat, cel care caută un loc călduț în această lume, cel care vrea un concediu permanent, cel care caută confortul său personal și vede lumea ca un loc unde să își împlinească visele și dorințele, trebuie să stea cât mai departe de ISUS. Căci a-L urma pe Isus înseamnă a intra alături de El în cel mai cumplit război din istoria eternității!

Iată câteva pasaje care ne arată ce atitudine trebuie să avem în inima noastră în orice vreme și faptul că nu ne putem odihni pe acest pământ:

- *Iată ce vreau să vă spun, fraților: de acum vremea s-a scurtat. Spun lucrul acesta pentru ca cei ce au neveste, să fie ca și cum n-ar avea, cei ce plâng ca și cum n-ar plânge, cei ce se bucură ca și cum nu s-ar bucura, cei ce cumpără ca și cum n-ar stăpâni, cei ce se folosesc de lumea aceasta ca și cum nu s-ar folosi de ea, căci chipul lumii acesteia trece. (1 Cor.7:29-31)*
- *Astfel dar, fiindcă Hristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci Cel ce a pățimit în trup, a sfârșit-o cu păcatul; pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu. (1 Petru 4:1-2)*
- *Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui. (1 Petru 4:12-13)*

A rămâne sub autoritatea lui Hristos înseamnă a părăsi locurile călduțe și confortabile și să intri în zbuciumul, zbaterele și disconfortul unui război spiritual de proporții cosmice. Hristos își exercită astfel autoritatea asupra confortului personal, asupra viselor, proiectelor noastre pământești, asupra așteptărilor noastre, asupra dorințelor pentru pace și liniște ale sufletului nostru. Autoritatea care ne-a dat vindecarea începe acum să ne ia și ne IA TOT ce avem, tot ce ne leagă de acest pământ, cel mai mic obiectiv sau proiect pământesc în sine. Și ne ia tot PÂNĂ nu mai rămâne NIMIC, până învățăm să nu ne odihnim nici o clipă capul pe acest pământ, până învățăm să ne trăim fiecare zi ca și cum ar fi ultima, având o singură dorință în acea zi: Hristos să

fie proslăvit fie prin viața noastră, fie prin moartea noastră. Și în fiecare zi să spunem: Doamne, trimite-mă UNDE vrei Tu să mă trimiți, trece-mă prin ce veri TU să mă treci, poruncește-mi să fac doar ce vrei Tu să fac! Astăzi am o singură MÂNCARE și dorință: să fac voia TA! Doar să fii Tu cu mine și să mă păzești de cel rău! Orice așteptare, orice vis pământesc, orice proiect personal în sine, la care ținem, care mai este ÎNCĂ al nostru și nu este sub autoritatea Domnului este un PUNCT vulnerabil pe care cel rău îl va specula cu siguranță pentru a ne face să ne TEMEM, să ne ÎNRGIJORĂM, să ne certăm cu Dumnezeu, să ne defocalizeze. Cel rău va fi antrenorul nostru, căci el ne va ataca în toate aceste puncte vulnerabile și astfel ne va conștientiza că sunt puncte vulnerabile și ne va împinge către Domnul să îi cerem eliberare. Atenție când VISEZI. Visele pot fi periculoase. Sunt toate visele tale sub autoritatea lui Hristos? Este singurul VIS acela de a-ți finaliza calea și slujba? Sunt toate celelalte proiecte/vise subordonate acestui singur vis și sunt ele doar POSIBILITĂȚI de împlinire a marelui vis și nu obiective în sine care te leagă de pământ? Cel care a înțeles chemarea de a-l urma pe Hristos, deși știe că va primi însutit pe acest pământ și că alături de suferințe va primi și belșug de mângâieri, nu mai are dreptul să viseze și să își dorească în sine, ci Îl lasă pe Domnul să hotărască CUM anume Îl va mângâia.

Al doilea dialog este cu unul dintre ucenici. Acesta îl roagă pe Isus să-i dea voie să se ducă să îngroape pe tatăl său. Se pare că tocmai primise vestea că tatăl său a murit și era chemat de familie să meargă la înmormântare. Ce drept, nevoie mai legitimă decât aceasta ar putea fi în viața unui om? Nu era un vis, o dorință, un moft, un bun material, un plan personal, un proiect al vieții sale. Era ceva atât de legitim. Era vorba chiar de o responsabilitate de a merge la înmormântarea celui prin care a intrat în această lume și de a fi alături de mama sa îndurerată, de familia sa îndoliată. Personal, dacă nu aș fi mers la înmormântarea mamei mele, mi s-ar fi părut O CRIMĂ. De asemenea, în acea clipă nu am putut considera pe nimeni din cei care nu au venit la înmormântare ca fiindu-mi prieten sau apropiat. În acel moment mi-a fost clar, că cei care sunt cu adevărat prieteni vor veni la înmormântare. Deci, dacă absența celor care se numeau prieteni a fost percepută de sufletul meu ca un act de trădare, oare cum ar fi fost percepută de sufletul meu propria mea absență la înmormântarea mamei mele? În cele din urmă cea mai legitimă durere în această lume nu este durerea pierderii celor dragi? Nu plângi pentru o casă, pentru un vis, ci pentru cel drag căruia Dumnezeu ți-a poruncit să-l iubești ca pe tine însuși și față de care însuși Creatorul te-a alipit prin cele mai adânci legături emoționale! Cu toate acestea, răspunul lui Isus la cererea ucenicului său este șocant:

- *Vino după Mine și lasă morții să-și îngroape morții!*

Este incredibil! Isus nu-l lasă să meargă la înmormântare și-i cere, dacă vrea să rămână ucenicul Său, să continue să Îl urmeze! Hristos își exercită aici autoritatea peste cele mai legitime nevoi, suferințe, responsabilități ale ființei umane. Deja începem să întrezărim a doua față a autorității Sale. Autoritatea Sa se manifestă pentru a ne da, dar și pentru a ne lua. Exemplul cu acest ucenic este șocant. Este ales din viața unui om cel mai legitim act, acela de a participa la înmormântarea celui care te-a născut în această lume. Isus este cât se poate de clar: Eu îmi

exercit autoritatea și aici. Și dacă își exercită autoritatea și aici, atunci înseamnă că își poate exercita autoritatea peste ORICE din viața noastră și își va exercita autoritatea peste ÎNTREAGA noastră viață. Nu mai este nimic al NOSTRU. Ucenicul vine cu cea mai legitimă nevoie, durere și responsabilitate și spune: dă-mi voie MAI ÎNTÂI... Isus îi răspunde: nu există un alt MAI ÎNTÂI decât a Mă urma pe Mine. În Împărăția Mea există un singur MAI ÎNTÂI: să cauți mai întâi Împărăția și neprihănirea lui Dumnezeu, să Mă urmezi pe Mine. Și dacă Eu te trimit cu o misiune la înmormântare, te vei duce la înmormântare, și acolo vei căuta MAI ÎNTÂI Împărăția, adică vei căuta slava Mea, îmi vei fi martor, vei căuta resturile din tine ce au nevoie de vindecare, și APOI vei plânge pentru părintele tău. Și dacă Eu te trimit în acea zi în altă parte (de exemplu o boală te obligă să fii în spital), tu te vei duce în altă parte și-Mi vei fi martor! Textul nu ne învață să nu mergem la înmormântarea celor dragi, dar ne învață că PORUNCA și MISIUNEA lui ISUS este mai presus de orice din viața noastră și că El ne poate cere să renunțăm la orice din viața noastră și că trebuie să subordonăm ORICE din viața noastră misiunii Sale. Când te căsătorești ești MAI ÎNTÂI martor al Său și ostaș în armata Sa și apoi mire. Când mergi la înmormântare ești mai întâi ucenicul Său și apoi fiul care-și plânge mama. Când ți se naște un copil, ești mai întâi slujitorul Său și apoi tatăl care se bucură de un nou născut. Aceasta este o viziune completă despre autoritatea lui Isus, care este Autoritatea ultimă a Creatorului din care, prin care și pentru care sunt toate!

Dar oare Isus nu empatiza cu suferința ucenicului Său? Dacă așa se raportează Isus la ucenicul Său, atunci ai vrea să fii ucenicul lui Isus? Textul nu ne spune că Isus nu empatiza cu ucenicul Său. Sunt alte pasaje care ne arată mila și compasiunea fără margini ale lui Isus. Cu siguranță că lui îi păsa de durerea ucenicului Său, dar erau în ACEL moment lucruri MULT mai IMPORTANTE. Isus nu doar își manifestă autoritatea peste cea mai legitimă nevoie a ucenicului Său pentru că avea dreptul și pentru că vroia să ne dea o lecție cu privire la semnificația autorității Sale, în acel moment era MAI IMPORTANT ca acel ucenic să meargă cu Isus, decât să meargă la înmormântare. Era un moment istoric aparte, în care era o URGENȚĂ mai mare decât mersul legitim la înmormântare. Voi da un exemplu. Avem un sat izolat. Triburile barbare se adună pentru a nimici acel sat. Vine un salvator care știe planul triburilor barbare. Acestea trebuie să apară din clipă în clipă, din oră în oră. Este o situație de urgență. Salvatorul este un expert militar și selectează pușinii bărbați în putere din acel sat pentru a pregăti strategia de apărare a satului. În acest moment moare tatăl unuia dintre bărbați sau este programată înmormântarea tatălui său. Ce este mai important în acel moment? Să fie alături de familia sa îndoliată pe ultimul drum sau să participe la apărarea satului? Ce i-ar spune însăși familia sa să facă în acele momente?

Problema noastră este că trăim prin vedere, și nu prin credință. Dar dacă dăm la o parte cortina vizibilului și vedem războiul spiritual și iadul etern, atunci vom înțelege URGENȚA momentului și de ce MISIUNEA primită de la Isus este MAI PRESUS de cele mai legitime vise sau suferințe din această viață. Poporul Israel era sub întunericul lumilor spirituale și mergeau cu toții spre IAD, inclusiv familia ucenicului despre care vorbim. Prezența așa multor bolnavi și

demonizați în popor era OGLINDIREA stării spirituale a națiunii. Națiunea nu mai era sub protecția divină, ci sub mâinile vrăjmașului. Și erau orbiți de vrăjmaș și deși, îl aveau pe Dumnezeu pe buze, ei mergeau spre IAD. În acest context coboară printre ei FIUL ÎNTRUPAT, care începe un război împotriva lumilor întinericului, care stăpâneau și duceau spre iad întreaga omenire. Dar Fiul va rămâne puțină vreme printre ei. El alege câțiva oameni pentru a-i INSTRUI într-un timp scurt în acest război cumplit pe care vor trebui să îl ducă mai departe, când Isus va pleca de la ei. Fiecare zi de INSTRUCȚIE contează pentru pregătire! Isus îi învăța Evanghelia, tainele Împărăției, prin care lumea poate fi răscumpărată de sub autoritatea celui rău! Iată MIZA cuvintelor lui Isus: VINO ACUM după MINE! De aceea, în acel moment acel ucenic nu trebuie să rateze nici măcar O ZI din instrucția divină. Acest lucru era MAI IMPORTANT pentru sufletul lui, mai important pentru destinul etern al familiei sale, mai important pentru inima lui Dumnezeu care VREA să mântuiască întreaga lume! NEVOIA de a fi lângă ISUS era MAI LEGITIMĂ decât nevoia de a participa la înmormântarea părintelui. Isus nu își exercită în mod absurd autoritatea divină peste oameni, ci o exercită în MOD CORECT, în MOD drept și spre BINELE celor peste care-și exercită această autoritate. Era mai IMPORTANT, mai URGENT și MAI BINE pentru ucenic și pentru întreaga omenire, ca acel ucenic să rămână lângă Isus în toată perioada limitată de instrucție.

Și în cele din urmă era DUMNEZEU întrupat printre ei! Acest lucru a fost unic în istorie, și nu se va mai repeta! Cum de ucenicul nu a văzut singur momentul istoric pe care-l trăia? Dacă ucenicul ar fi înțeles cine este cu adevărat ISUS, el ar fi venit cu o altă rugămintă: ***Doamne, mi-a murit tatăl, dar vreau să rămân lângă Tine și să nu pierd nici măcar o SECUNDĂ din perioada de instrucție! Îmi dai voie să nu mă duc la înmormântarea părinților mei?***

Încă o ilustrație. Să ne imaginăm că Fiul ar coborî din nou pe pământ pentru două zile în care adună 12 credincioși pentru a le vorbi despre perioada lui Anticrist și resursele pe care Biserica trebuie să le acceseze pentru a birui și că războiul final stă să înceapă. Stau și mă întreb: ce eveniment, ce lucru, ce urgență, ce nevoie, ce anume ar putea să-l facă pe unul din cei 12 să lipsească măcar jumătate de oră de la acel timp petrecut în părtășie directă cu Însuși Fiul lui Dumnezeu? Este clar că NIMIC, nici ziua nunții, nici ziua de naștere, nici moartea soției sau a unui copil, nici dacă ia foc casa, nici dacă pierzi o afacere de 1 milion de euro...., absolut NIMIC nu ar putea să îl facă pe unul din cei 12 să piardă un minut din părtășia cu Hristos.

Ei bine, Dumnezeu era printre ei. Oare credeau ei acest lucru? Oare este întâmplător că chiar atunci a murit tatăl ucenicului? Oare nu a fost un TEST? Oare nu a fost o încercare din partea celui rău pentru a-l distra de la acea instrucție unică în istorie?

Lasă MORȚII să își îngroape MORȚII. Ce înseamnă? O interpretare posibilă ar fi: lasă MORȚII spirituali să își îngroape morții fizici. Cu alte cuvinte, ***Israel ca națiune, și inclusiv familia ta este moartă din punct de vedere spiritual și are nevoie de VIAȚĂ, VIAȚĂ pe care tu le-o poți da, dacă rămâi lângă Mine.*** Pe de altă parte, cel care nu ÎNȚELEGE cine sunt și ce fac și pune participarea la o înmormântare mai presus de a mă urma, de a Mă cunoaște mai mult este

mort din punct de vedere spiritual. Oamenii nu credeau că Isus este Dumnezeu întrupat, de aceea, după ce erau vindecați se despărțeau AȘA de UȘOR de Isus sau dacă Îl căutau era pentru pâine sau pentru o nouă vindecare.

Misiunea primită de la Isus este MAI PRESUS de orice vis, de orice nevoie personală legitimă, de orice durere, de ORICE din această viață. Momentul istoric rămâne unul unic. MIZA războiului spiritual este mult mai mare. DE aceea, autoritatea lui ISUS va sacrifica, spre binele nostru ETERN și al celor din jurul nostru, nevoile, drepturile, visele, durerile, dorințele noastre din această lume. Aceasta este autoritatea lui ISUS! Aceasta înseamnă să Îl urmezi și să rămâi sub autoritatea Lui! Cărturarule, mai vrei să Îl urmezi pe Isus, ORIUNDE va merge El?

Voi încheia comentarea acestui pasaj tulburător și superb în același timp, prin două ilustrații din Vechiul Testament (legate de Ezechiel și Osea):

15. *Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:*

16. *„Fiul omului, iată, îți voi răpi printr-o lovitură ce ți-e mai scump în ochi. Dar să nu te jelești, nici să nu plângi și să nu-ți curgă lacrimile pentru ea.*

17. *Suspină în tăcere, dar nu plânge ca la morți! Leagă-ți turbanul, pune-ți încălțăminte în picioare, nu-ți acoperi barba și nu mânca pâinea de jale!”*

18. *Vorbisem poporului dimineața și seara mi-a murit nevasta. A doua zi dimineața, am făcut cum mi se poruncise.*

19. *Poporul mi-a zis: „Nu vrei să ne lămurești ce înseamnă pentru noi ceea ce faci?”*

20. *Eu le-am răspuns: „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:*

21. *„Spune casei lui Israel: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, voi pângări Locașul Meu cel Sfânt, fala puterii voastre, ce vă e mai scump în ochi, lucrul iubit de voi; și fiii voștri și fiicele voastre, pe care i-ați lăsat după voi, vor cădea uciși de sabie.” –*

22. *Și atunci veți face cum am făcut și eu. Nu vă veți acoperi barba și nu veți mânca pâinea de jale,*

23. *veți sta cu turbane pe cap și cu încălțăminte în picioare, nu vă veți jeli și nici nu veți plânge; ci veți tânji pentru nelegiuirile voastre și vă veți văita între voi. –*

24. *„Ezechiel va fi un semn pentru voi. Veți face întocmai cum a făcut el. Și când se vor întâmpla aceste lucruri, veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeu.*

25. *Tu însă, fiul omului, în ziua când le voi răpi ceea ce face tăria lor, bucuria și fala lor, ce le este scump ochilor și lucrul iubit de ei, pe fiii și fiicele lor,*

26. *în ziua aceea, va veni un fugar la tine ca să-ți dea de știre și să auzi cu urechile tale.*

27. *În ziua aceea, ți se va deschide gura odată cu a fugarului, vei vorbi și nu vei mai fi mut. Vei fi un semn pentru ei, și vor ști că Eu sunt Domnul.”*

(Ezechiel 24:15-27)

1. *Cuvântul Domnului spus lui Osea, fiul lui Beeri, pe vremea lui Ozia, Iotam, Ahaz, Ezechia, împărații lui Iuda și pe vremea lui Ieroboam, fiul lui Ioas, împăratul lui Israel.*

2. *Întâia dată când a vorbit Domnul către Osea, Domnul a zis lui Osea: „Du-te și ia-ți o nevastă curvă și copii din curvie; căci țara a săvârșit o mare curvie, părăsind pe Domnul!”*

3. *El s-a dus și a luat pe Gomera, fiica lui Diblaim. Ea a zămislit și i-a născut un fiu.*

4. *Și Domnul i-a zis: „Pune-i numele Izreel; căci, peste puțină vreme, voi pedepsi casa lui Iehu pentru sângele vărsat la Izreel și voi pune capăt domniei lui peste casa lui Israel.*

5. *În ziua aceea, voi sfărâma arcul lui Israel în valea Izreel.”*

6. *Ea a zămislit din nou și a născut o fată. Și Domnul a zis lui Osea: „Pune-i numele Lo-Ruhama căci nu voi mai avea milă de casa lui Israel, n-o voi mai ierta!*

7. *Dar voi avea milă de casa lui Iuda și-i voi izbăvi prin Domnul Dumnezeuul lor; dar nu-i voi izbăvi nici prin arc, nici prin sabie, nici prin lupte, nici prin cai, nici prin călăreți.”*

8. *Ea a înțărcat pe Lo-Ruhama; apoi iar a zămislit și a născut un fiu.*

9. *Și Domnul a zis: „Pune-i numele Lo-Ami căci voi nu sunteți poporul Meu, și Eu nu voi fi Dumnezeuul vostru.*

10. *Totuși numărul copiilor lui Israel va fi ca nisipul mării care nu se poate nici măsura, nici număra; și de unde li se zicea: „Nu sunteți poporul Meu”, li se va zice: „Copiii Dumnezeului celui Viu”!*

11. *Atunci copiii lui Iuda și copiii lui Israel se vor strânge la un loc, își vor pune o singură căpetenie și vor ieși din țară; căci mare va fi ziua lui Izreel.*

(Osea 1:1-11)

1. *„Domnul mi-a zis: „Du-te iarăși și iubește o femeie iubită de un ibovnic și preacurvă; iubește-o cum iubește Domnul pe copiii lui Israel, care se îndreaptă spre alți dumnezei și care iubesc turtele de stafide!”*

2. *Mi-am cumpărat-o cu cincisprezece sicli de argint, un omer de orz și un letec de orz.*
3. *Și i-am zis: „Rămâi multă vreme numai a mea, nu te deda la curvie, nu mai fi a niciunui alt bărbat, și voi fi și eu la fel cu tine!”*
4. *Căci copiii lui Israel vor rămâne multă vreme fără împărat, fără căpetenie, fără jertfă, fără chip de idol, fără efod și fără terafimi.*
5. *După aceea, copiii lui Israel se vor întoarce și vor căuta pe Domnul Dumnezeu lor și pe împăratul lor David; și vor tresări la vederea Domnului și a bunătății Lui, în vremurile de pe urmă.” (Osea 3:1-5)*

Avem pe un taler nevoia legitimă a lui Ezechiel de a-i rămâne în viață soția și nevoia legitimă de a plânge măcar atunci când îi moare soția. Pe celălalt taler avem MIZA mântuirii unui popor împietrit care la căderea Ierusalimului ar putea primi doar prin CEVA ȘOCANT (respectiv mărturia lui Ezechiel) poate ultima lor șansă de trezire și pocăință.

Avem pe un taler nevoia legitimă a lui Osea de a se căsători cu o femeie credincioasă și cu cineva pe care o iubește și aceeași miză a mântuirii unui popor aflat într-o cumplită împietrire și care mai poate fi trezit doar prin CEVA ȘOCANT.

În ambele situații, Dumnezeu decide că MIZA mântuirii eterne a lui Israel este ceva MAI IMPORTANT și sacrifică cele mai legitime nevoi ale slujitorilor Săi. Iar slujitorii Săi trecând prin aceste EXPERIENȚE înțeleg și ei mai bine MIZA și INIMA lui Dumnezeu și pot cu adevărat INTRA într-o luptă de mijlocire adevărată pentru poporul lui Dumnezeu. Dar acest lucru îl putea cere doar DUMNEZEU.

Ilie îl lasă pe Elisei să își ia rămas bun de la părinți. Dar, iată că printre ei era Unul MAI MARE ca ILIE. Era Dumnezeu ÎNSUȘI. Prin faptul că Isus exercită o autoritate identică cu cea exercitată de Yahwe față de Osea și Ezechiel, Isus se declară EGAL cu Yahwe, deopotrivă cu Dumnezeu și Își asumă o autoritate DIVINĂ!

8:23-27 – Potolirea furtunii

Ce aduce nou acest tablou? În primul rând Isus își exercită autoritatea asupra MĂRII. Până acum și-a exercitat autoritatea asupra FIINȚEI UMANE (asupra trupului, bolilor trupului, sufletului, nevoilor, vieții de pe acest pământ). Acum își exercită autoritatea asupra CREAȚIEI în care a fost așezată ființa umană. Paralela cu Genesa rămâne importantă.

Genesa 1:9	Matei 8:26
------------	------------

Dumnezeu <i>a zis</i> : Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului; și să se arate uscatul! <u>Si așa a fost.</u>	Isus S-a sculat, <i>a certat</i> vânturile și marea <u>și s-a făcut o liniște mare.</u> Oamenii aceia se mirau și ziceau: Ce fel de OM este acesta de-L ascultă până și vânturile și marea.
--	--

Isus își manifestă nu o autoritate de profet, ci o autoritate de DUMNEZEU.

Furtuna care s-a stârnit deodată poate fi văzută și ca generată de lumile spirituale din Gadaria, care simțeau că se apropie de ele Fiul lui Dumnezeu. Isus nu era la o plimbare pe mare și nici la un mic concediu de odihnă în Gadaria. El era într-un permanent în război și mergea spre Gadaria cu lumina divină pentru a străpunge întunericul care domnea acolo. Isus folosea mijloacele de transport ale vremii (corabia pe mare), dar le folosea pentru a-Și împlini misiunea Sa și pentru a ajunge unde Dumnezeu Îl trimitea să mărturisească despre adevăr. Și de aceea orice CĂLĂTORIE însemna pericol. Și ucenicii care-l urmau pe Isus la război trebuiau să se confrunte și ei cu atacurile celui rău asupra lui Isus.

Pavel vorbea mai târziu de primejdiile din călătoriile sale misionare (vezi 2 Cor.11:26). Pavel folosea și el mijloacele de transport ale vremii și se deplasa DOAR în scop misionar. Oare trebuie să ne mirăm că a naufragiat în călătoria sa spre Roma? Oare lumile spirituale din Roma nu au avut nici un rol în deciziile încăpățanate ale celor de pe corabia și asupra naufragiului? Pentru un credincios care alege să facă ORICE călătorie în SCOP misionar, călătoriile vor deveni un pericol. Lumile spirituale ne vor ataca în CĂLĂTORII. Când călătorim suntem MAI VULNERABILI (din pricina oboselii, schimbărilor mediului, diverselor necunoscute care ne pot distra...). Deci atenție la călătoriile misionare. Și dacă îți iei în serios misiunea vei face doar călătorii MISIONARE, iar drumul spre serviciu nu va fi altceva decât o călătorie spre MISIUNE.

A-L urma pe Isus înseamnă deci a părăsi sfera de confort a vieții și a te expune împotrivirii lumilor spirituale. Oare, când cărturarul i-a spus lui Isus: Te voi urma ORIUNDE vei merge, avea el în vedere și furtuna de pe mare?

A-L urma pe Isus înseamnă a trece prin FURTUNILE stârnite de lumile spirituale amenințate de mărturia vieții noastre. Și aceste furtuni se vor manifesta prin tot felul de lucruri. În comentariul pe 2 Corinteni am vorbit mai detaliat despre prigoana spirituală (de tipul prigoanei suferite de Iov) manifestată nu prin opresiunea unui stat totalitar, ci manifestată de cel rău prin insomnii, boli, conflicte, coșmaruri, stări de frică, de panică, ispite chinuitoare, pierderi materiale, pierderea celor dragi, contestări de tot felul, nedreptăți etc., dar vestea bună este că vom trece CU ISUS prin aceste furtuni. El nu ne va lăsa SINGURI niciodată, ci va fi cu noi. Întrebarea este dacă vom avea CREDINȚĂ, dacă vom crede că este cu noi și mai ales dacă vom ști cu adevărat CINE este cu noi?

Și așa ajungem la elementul CREDINȚEI. Am observat deja cele două teme centrale ale secțiunii: autoritatea și credința. Nu trebuie să subestimăm experiența prin care au trecut ucenicii. O furtună pe mare nu este un lucru cu care să glumești: corabia era acoperită de valuri. Vuietul valurilor, iminența morții, neputința de a face ceva, toate la un loc aduc o frică chinuitoare în suflet. Și dacă a fost vorba și de un atac spiritual, lumile demonice au amplificat în inima ucenicilor FRICA, și așa mare, generată de furtună.

Observăm că ei totuși au credință. Isus îi muștră nu pentru NECREDINȚĂ, ci pentru PUȚINA lor credință. Ei vin totuși la Isus, Îl deșteaptă și strigă către El: scapă-ne că pierim! Deci ei credeau că IZBĂVIREA se găsește la Isus și credeau că Isus îi poate scăpa! Cu toate acestea de ce reacția lor demonstrează PUȚINA lor credință. Versetele 26 și 27 ne explică. Mântuitorul le atrage atenția asupra FRICII lor și sufletul lor nu era doar încercat de ISPITA FRICII, ci dominat de FRICĂ (vezi comentariile despre distincția între a fi ispitit și a ceda în fața ispitei). Lor le era teamă că vor pieri. Deci puneau în calcul că puteau chiar să piară. Ei credeau că Isus are putere și sperau că poate prin puterea Sa îi va putea salva. Dar când Isus le răspunde cererii și îi salvează, potolind pe loc furtuna (și o furtună are nevoie de ore bune pentru a se potoli!!!), ei se MIRĂ că Isus chiar i-a salvat și că i-a salvat într-un mod așa de neașteptat. Și se întreabă: ce fel de OM este acesta de-L ascultă până și vânturile și marea?

Ei se miră în față autorității lui Isus, pentru că încă nu credeau că El este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu întrupat. Ei credeau că este un OM al lui Dumnezeu cu puteri extraordinare. Dar nu credeau că este chiar Dumnezeu. Aveau deci puțină credință în PUTEREA lui ISUS, și de aceea și PUȚINĂ credință în capacitatea Sa de a-i proteja. Să fii cu Creatorul mării într-o corabie și să-ți fie teamă că marea te va îneca? Să-ți fie frică de faptul că va fi mai tare creația decât Creatorul? Dacă îți este frică, de fapt nu crezi că șezi alături de Creator în corabie. Și v.27 confirmă acest lucru. Revenim la ucenicul care vroia să meargă la înmormântarea tatălui său. Dacă mergea la înmormântare pierdea experiența potolirii furtunii, experiență vitală pentru zidirea credinței sale în dumnezeirea lui Isus. Oare nu a fost MAI BINE pentru el că ascultat de Isus și l-a urmat?

Revenind la credința noastră. Noi acceptăm intelectual că Isus este Fiul lui Dumnezeu și că El este cu noi în toate călătoriile noastre misionare și în toate furtunile vieții. Dar oare chiar CREDEM cu adevărat acest lucru? E simplu de aflat. Când vine următoarea furtună (pierderea serviciului, vestea că suferi de cancer, amenințarea că dușmanul tău te va băga pe nedrept la pușcărie, o ispitire foarte puternică...), privește la inima ta: cât este ea dominată de frică, sau cât rămâne ea plină de pace?

Ce ar fi trebuie să facă ucenicii dacă aveau credință mare? Ar fi trebuit probabil să se așeze lângă Isus și să doarmă lângă El. Tabloul eliberării lui Petru din Fapte 12 pare să confirme acest lucru. Deși Petru este întemnițat și planează asupra sa verdictul martirizării sale, Petru DOARME în temniță și doarme atât de profund, încât nici îngerul nu prea reușește să-l scoale! Oare credem cu adevărat că Isus este CU NOI? Oare credem cu adevărat că TOATE sunt în

MĂINILE SALE, că și perii din cap ne sunt NUMĂRAȚI și că va fi cu puterea Sa dumnezeiască în TOATE suferințele noastre pentru El? Oare credem că DUMNEZEU este DUMNEZEU? Sau de multe ori reacționăm mai degrabă ca și cum Dumnezeu ar fi un OM care mai uită, care e limitat în putere, care ne mai dă drumul câteodată?

Dacă Isus se MIRĂ de credința sutașului, ucenici se miră de PUTEREA lui ISUS. Dacă prin mirarea lui Isus strălucește credința sutașului, prin mirarea ucenicilor iese la lumina necredința lor. Vom fi atenți la CONCEPTUL de MIRARE în Evanghelia după Matei.

8:28-34 – Vindecarea îndrăciților din Gadaria

Ce fațete noi despre autoritate și credință evidențiază acest tablou?

Isus este din nou în contact cu Neamurile. De data aceasta se duce El la Neamuri și nu Neamurile vin la El, ca în tabloul cu sutașul. Aceste acțiuni din viața lui Isus sunt esențiale pentru a pregăti momentul trimerii ucenicilor către NEAMURI. Și misiunea în Gadaria cuprinde o lecție importantă: deși neamurile vor fi mai deschise ca Israel nu toate neamurile vor primi Evanghelia!

Isus este din nou în contact cu lumile spirituale. Dacă lumile spirituale sunt doar menționate sporadic în v.16, acum avem un tablou întreg despre Isus și lumile spirituale. Și elementul detaliat este deci manifestarea autorității lui Isus asupra lumilor demonice. Isus se duce să vindece doi îndrăciți care erau CUMPLIȚI și cunoscuți în acea zonă. NIMENI nu putea trece pe drumul acela. În altă Evanghelie ni se spune că numele lor este LEGIUNE. Deci se pare că erau MULȚI demoni în acei doi oameni. Oricum legăturile demonice deasupra lor erau cumplite. Dar în fața lui Isus demonii îi recunosc dumnezeirea și se pleacă fără să crâcnească în fața acestei autorități. Dacă ucenicii se întreabă ce fel de OM este Isus, dracii îl recunosc pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu. DEMONII nu au nici cea mai mică putere asupra lui Isus. Isus a pornit un război împotriva lumilor întunericului, în care PUTEREA și VICTORIA sunt total de partea lui.

Cu toate acestea MIZA este alta: inima oamenilor. Dracii îl întreabă pe Isus: ai venit să ne chinuiești înainte de vreme? Locul de odihnă al demonului este ființa umană. Dacă nu mai poate locui în om este trimis în chinurile Adâncului sau umblă prin locuri fără apă căutând odihnă, adică să intre din nou în viața omului din care a ieșit. În viața omului demonul găsește un loc unde este fericit, unde poate chinui, unde poate face rău, unde își poate împlini poftele prin om. Isus le spune Iudeilor: ***Voi aveți de tată pe diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru.*** (Ioan 8:44) Demonii vor să își împlinescă poftele prin noi. Și deci atunci când ne urmăm dorințele păcătoase și păcătuim, noi nu facem decât să permitem demonilor să își împlinescă poftele lor prin noi. Deci înainte de a păcătui, gândește-te că atunci când îți vei împlini pofta, de fapt un demon va savura prin tine acea POFTĂ plus multe altele care derivă din acel păcat și pe care le savurează doar el.

Dracii cer să intre în porci. Avem două întrebări: De ce?, și mai ales: de ce ascultă Isus cererea lor?

Dracii caută un loc de odihnă. Locul de odihnă este OMUL. El poate intra în Om dacă are un teren legal, dacă OMUL respinge adevărul, harul, lumina. Dracii intră în porci (sursă importantă de venit a cetății) și omoară porcii (demonul poate intra temporar într-un animal dar nu își poate găsi locuința, odihna acolo). Oamenii se sperie. Isus e considerat responsabil. Oamenii Îl resping pe Isus. Demonii care au ieșit din cei doi îndrăciți pot coborî peste viețile oamenilor care L-au respins pe Isus. Iată o posibilă logică a cererii lor. Demonul poate stăpâni complet viața unui om (ca în cazul celor doi îndrăciți) sau își poate găsi loc în anumite domenii ale vieții unui om (de exemplu un demon își poate găsi culcuș în viața unui om printr-o dependență sexuală sau de alcool etc.). Gadarenii nu au devenit toți demonizați, dar acea legiune de demoni și-a găsit loc în diferite domenii din viața lor din pricină că L-au respins pe Isus. Dacă respingi oferta Luminii nu poți rămâne ca înainte. Devii mai rău, te împietrești mai tare, cel rău capătă mai multă autoritate asupra ta.

De ce răspunde Isus cererii demonilor? De ce Dumnezeu răspunde cererii Satanei din Iov cap.1? Pentru că există o legitate spirituală a războiului de pe pământ. Și în Eden, Dumnezeu a îngăduit Satanei să-l testeze pe Adam. Adam a fost creat pe un CÂMP de LUPTĂ. Noi căutăm pace, dar nici măcar Adam nu a avut parte de PACE. El a fost creat să PĂZEASCĂ grădina. El a fost înștiințat că Dumnezeu are DUȘMANI care vor să distrugă grădina și că este în responsabilitatea sa să păzească grădina. Și ADAM a ÎNȚELES cât se poate de profund PERICOLUL și RĂZBOIUL în care a intrat. El SE AȘTEPTA ca grădina să fie atacată. Și în inteligența sa putea să INTUIASCĂ destul de repede că PERICOLUL izvora din călcarea poruncii de a nu mânca din pom. Oare, de aceea Șarpele a vorbit cu Eva și nu cu Adam direct? Oare, de aceea Șarpele a vorbit lui Adam prin vocea frumoasei și inocentei sale soții? Oare, Șarpele a intuit că un atac direct și frontal asupra lui Adam nu ar fi avut izbândă și atunci a ales să-l ispitească pe Adam prin Eva? Ținta nu era Eva ci Adam, căci lui Adam i se dăduse mandatul păzirii grădinii. Dacă Eva cădea, iar Adam stătea în picioare, grădina era protejată. Păcatul a intrat în lume/creație prin neascultarea lui Adam și nu prin neascultarea Evei (vezi Romani 5). Deci de la început OMUL este pe scena unui război dintre Dumnezeu și Satana, în care există un drept al celui rău de a testa încrederea omului în Dumnezeu.

Gadarenii primisera, ca Adam, oferta lui Dumnezeu (minunea făcută de Isus și lumina ce emana din Isus). Dar la fel ca Adam trebuiau să primească și oferta minciunii celui rău (porcii au murit din pricina lui Isus. Acest evreu vă va aduce numai neazuri și veți muri de foame. Dacă mai face câteva exorcizări vor muri toți porcii. Voi aveți copii de crescut. etc.) Și ei au ales, ca ADAM, să respingă ADEVĂRUL și să creadă MINCIUNA.

Și ei L-au rugat pe Isus să plece din ținutul lor. Isus le stricase liniștea și confortul și-i chema la calea credinței și la drumul furtunilor din războiul cu lumile spirituale. Ei nu aveau nevoie de un

asemenea Isus. Ei au ales calea trăirii prin vedere și au ales siguranța materială în locul Fiului lui Dumnezeu.

Ne aducem aminte de Matei 6, de discuția despre CREDINȚĂ și îngrijorări. Ce este fantastic este că Isus ÎI ASCULTĂ și pleacă din ținutul lor.

Din nou revenim la Genesa. Creatorul își exercită autoritatea peste întreaga Creație și TOTUL se pleacă înaintea Sa. Creatorul însă ÎNGĂDUIE celui rău să-l ispitească pe Adam și îi oferă lui ADAM libertatea să ÎL respingă, iar DUMNEZEU pleacă din ADAM. Acum, CREATORUL își manifestă din nou autoritatea asupra ÎNTREGII CREAȚII. TOTUL se pleacă înaintea Sa. Dar îngăduie lumilor spirituale să testeze credința oamenilor și oferă oamenilor libertatea să-L respingă. Autoritatea supremă, în față căruia nu i-a putut sta împotriva o legiune de demoni și nici furia mării, se pleacă în fața deciziei unor amărâți de Gadareni care-L roagă să plece din ținutul lor. Autoritatea absolută NU VREA să ÎȘI IMPUNĂ autoritatea Sa ființei umane. De aceea îi arată clar ce înseamnă această autoritate și ce înseamnă chemarea ei. Autoritatea lui Isus îți dă, dar îți și ia. Te vindecă, dar te și subordonează cu întreaga ta viața bătăliilor și planurilor Sale. Autoritatea lui Isus îți dă bucuria vindecării, dar îți și strică liniștea și confortul personal chemându-te la un război permanent!

Pasajul cu gadareni introduce o temă nouă care va fi preluată și dezvoltată în capitolul următor și anume CONTESTAREA AUTORITĂȚII FIULUI LUI DUMNEZEU de către ființa umană. A-L urma pe Isus înseamnă a trece prin furtunile războiului spiritual și a suferi cu El respingerea Sa de către lume și a primi cu El ocările din partea lumii.